

Tình Già

Thời trai trẻ, tôi thấy nhiều ông bà già, đã già gần sụm bánh chè mà vẫn còn lầy nhau. Tôi vừa ngạc nhiên, vừa nực cười, tự nghĩ “già rồi còn làm ăn” gì được nữa mà bày đặt yêu đương!” Tôi đem ý nghĩ ấy nói với Ngoại tôi, lúc ấy bà gần bảy mươi. Ngoại tôi nói: “Cháu hồng biết, chớ chuyện tình yêu thì người nào đầu gối còn có máu thì còn muốn yêu và muốn được yêu.” Cách nay vài năm, tôi gặp người bạn vong niên, một nhà thơ lừng lẫy, tuổi gần chín chục, ông có người yêu ngoài sáu chục, tôi lại hỏi: “Anh già rồi còn gì nữa đâu mà yêu với yết?” Ông bạn tôi cười hồn nhiên, đáp: “Ở tuổi nào mà có người đề mình yêu và được người yêu mà không thích anh?”

Hồi đó, nghe Ngoại nói, tôi không phản đối, nhưng không tránh được tức cười thâm. Tôi muốn hỏi: “ông Ngoại mất lâu rồi, bà Ngoại có muốn yêu ai nữa không?” Nghĩ là vậy, nhưng tôi chẳng có gan đồng nên không dám hỏi.

Bây giờ tôi đã sáu lăm, có mười đứa con, với đàn cháu nội, ngoại gần bốn mươi đứa. Tôi đến Mỹ, vừa mười sáu năm. Tôi nhớ rõ như vậy là năm tôi đến Mỹ cũng là năm bà Nội bà Ngoại lủ cháu qua đời. Tôi quạnh quẽ từ đó. Ở vào cái tuổi xấp xỉ năm mươi mà “mồ côi”, lại mồ côi vợ trên cái xứ dư thừa vật chất, nhiều cám dỗ này. Lòng tôi rất khó chịu và phải tranh đấu thường xuyên trước sự cám dỗ quái ác kia.

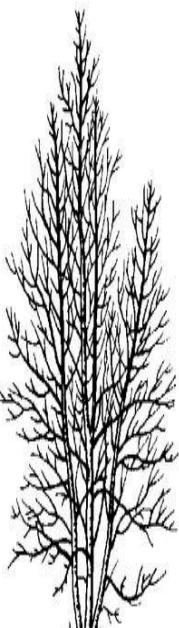
Tôi chịu đựng như vậy gần tám, chín năm. Thời gian ấy là một chuỗi dài đáng kinh sợ cho một con người còn sung mãn về thể lực, nhưng lại thiếu thốn về tinh cảm. Một thứ tình cảm đòi hỏi phải được đáp ứng từ một người không cùng giới tính.

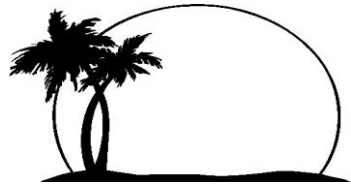
Như mọi sự vật, sức chịu đựng trong lòng tôi cũng có giới hạn. Một hôm lòng khao khát trong tôi phát hiện ra nhược điểm của biên giới đó, nó len lõi chui ra ngoài và chẳng dặng dưng, tôi quyết định đăng báo tìm bạn bốn phương, với hi vọng tìm được người bạn già cùng cảnh ngộ sớm hôm tâm sự cho đỡ buồn. Nếu có thể cùng tiến tới để hủ hủ bên nhau.

Sau khi viết nội dung lời rao tìm bạn, gửi cho tờ tạp chí địa phương. Trở vào phòng, lòng tôi cảm thấy vui vui, đứng trước gương ngắm nghía, tôi thấy vóc dáng mình cũng còn “ngon lành ra phết”, gương mặt cũng đầy đặn, mái tóc vẫn tiêu nhiều hơn muối, râu ria nhẵn nhụi, chung chung cũng còn tí “có lý với đời”. Tôi mỉm cười rồi chọt giạt mình, cái hàm răng chỉ còn hơn mười cái. Tôi nghĩ, mình phải làm lại hàm răng. Thế là sáng hôm sau, tôi đi tìm một ông nha sĩ.

Ngày tạp chí Kiến Thức Phổ Thông Dân Việt phát hành, đúng vào ngày hẹn tôi đến phòng mạch nha sĩ, nên quên phức nó đi. Khi về, tôi vừa bước vào nhà thấy trên chiếc sofa đôi ở phòng khách, vợ chồng thằng con Út đang ngồi bên nhau. Đứa cháu nội ba tuổi chạy tới chạy lui bên cha mẹ nó. Thấy tôi, chúng nhìn tôi rồi ngó nhau tùm tùm cười có vẻ khác lạ. Tôi làm như không quan tâm định bước vào phòng thì vợ thằng Út nói:

- Thừa Ba, có tờ Dân Việt mới nè ba!

Trong khi tôi đưa tay lấy cuốn tạp chí từ tay con dâu Út thì thằng chồng nó nhìn tôi cười, nói:

- Con đọc thấy lời rao tìm bạn của Ba, nhưng con nghĩ Ba viết như vậy chưa đủ.

Tôi mở tờ báo, chọn mục “Tìm bạn bốn phương”, dò lời rao của mình, đọc nhẩm: “Đàn ông 65 tuổi, góa vợ 16 năm. Hiện đang sống với người con Út. Kinh tế, tài chính trung bình. Tìm bạn gái cùng lứa tuổi, cùng hoàn cảnh. Nếu hợp sẽ tiến xa hơn. Thư về...”

Đọc xong, tôi nhìn nó, hỏi:

- Ba đăng như vậy là đủ rồi. Con nói thiếu là thiếu chỗ nào?

Trong khi thằng con Út tôi cười ngặt nghẽo, thì vợ nó vừa cười vừa đáp thay chồng:

- Hồi nãy, đọc báo thấy Ba rao tìm bạn, ảnh nói với con, sao Ba không ghi thêm câu “Để ngắm nhau trong lúc vui và khi chết có thêm người khóc!”

Tôi bật cười vì lời châm chọc của tụi nó. Và tôi chợt nghĩ, cái tư tưởng của thằng Út nhà tôi, “để ngắm khi vui và...” Sao mà nó giống hệt với cái ý của tôi gần năm mươi năm về trước, “già rồi còn làm ăn gì được mà bày đặt...”

Tôi không nhớ rõ bao lâu, dường như hai tuần sau thì phải, tôi nhận được bốn lá thư của “những người bạn gái cùng cảnh ngộ như tôi”. Trong đó có một lá đáng chú ý nhất, tôi đọc đi đọc lại nhiều lần. Người đẹp viết:

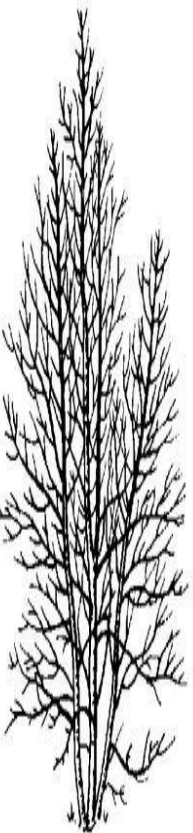
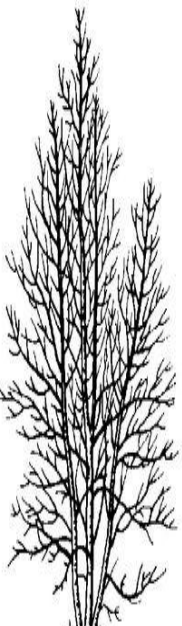
“Ngày..

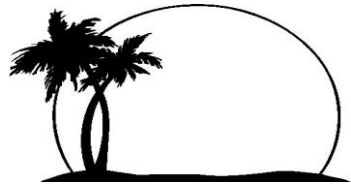
Kính gửi ông,

“Hân hạnh biết ông qua mục “tìm bạn bốn phương”. Lần đầu tiên đặt bút viết cho một người không quen biết, tôi cảm thấy e ngại thế nào ấy. Sở dĩ bức thư này gửi đến ông vì tôi muốn được giao thiệp với ông để trao đổi tâm tư và học hỏi thêm những điều hay, ý đẹp của bốn phương. Hy vọng thư tôi đến sẽ đem lại cho ông một niềm vui nho nhỏ và ông sẽ hồi âm với tất cả lòng chân thành.

Mặc dầu chưa được biết ông lần nào, nhưng tôi hy vọng ông sẽ là người bạn tốt của tôi sau này. Tôi không ao ước gì hơn là có được một người bạn tri kỷ cùng chung lý tưởng, hiền lành, thành thật để dìu nhau trên bước đường đời còn lại trên mảnh đất tha hương. Ngoài ra, tôi không ước gì hơn nữa. Vì suốt đời tôi đã trải qua nhiều đau khổ đắng cay nên mãi đến bây giờ vẫn cô đơn buồn chán.

Tôi nghĩ tiền tài, danh vọng không bao giờ đem lại hạnh phúc lâu dài mà chỉ có sự chân thật mới đem lại cho chúng ta một tình bạn cao đẹp đáng quý trọng mà thôi. Riêng tôi, với những tánh tình sẵn có của một người phụ nữ Á Đông thuần túy hiền lành, đảm đang và chung thủy, hy vọng sẽ được làm người bạn gái của ông sau này và mãi mãi...

Tôi là cựu nữ sinh trường trung học Gia Long ngày xưa, sau khi tốt nghiệp đại học, lập gia đình với một thương gia xuất nhập cảng và đã tan vỡ từ năm 1974, vì không chịu đựng được sự đau khổ triền miên của ông chồng hào hoa, nhiều nhân tình...

Tôi và các con qua Mỹ theo diện đoàn tụ gia đình do người chị ruột bảo lãnh trên 25 năm nay. Hiện các con tôi đã thành tài và có sự nghiệp, lập gia đình, nhà cửa khang trang. Tôi không còn lo lắng gì cho chúng nữa. Duy có một điều là tôi vẫn còn cô đơn và buồn chán vì từ trước đến nay, tôi chưa hề tìm được bạn tri kỷ như tôi đã từng ao ước. Cái ao ước nhỏ bé có được một người bạn đời chân thật, chỉ thế thôi ông ạ!

Đó là sự thật của lòng tôi. Tôi không dám viết gì nhiều hơn sợ làm phiền ông chăng? Vả lại, việc làm đầu tiên bao giờ cũng khó, khi ta chưa biết đường đi nước bước của nó. Dù sao tôi cũng rất mong nhận được thư ông một ngày gần đây để chúng ta có dịp hàn huyên cùng nhau trong những lúc cô đơn buồn thảm...

Xin phép ông cho tôi dừng bút. Hẹn những cánh thư sau sẽ dài và vui vẻ hơn. Thành thật chúc ông nhiều may mắn trên đường đời.

Người bạn mới của ông

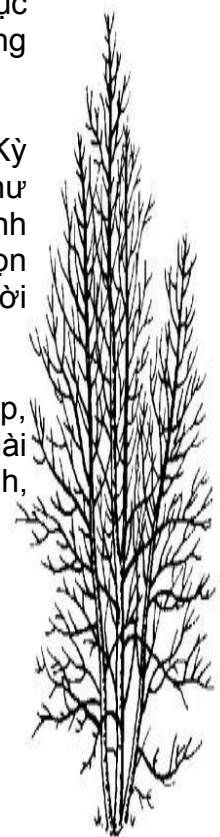
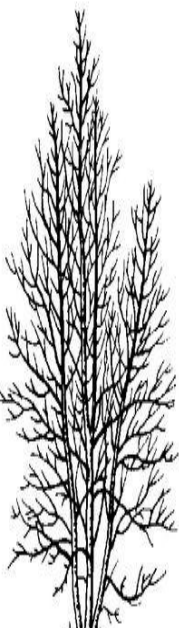
Trần Ngọc Lan Hương”

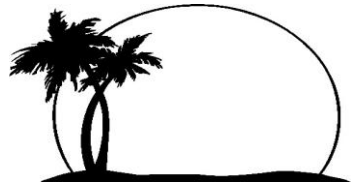
Tôi đọc đi đọc lại lá thư nhiều lần. Nội dung của nó làm tôi thích thú. Người đẹp trong trang thư có những đặc điểm tương đồng về học lực, hoàn cảnh, cô đơn... và nhất là cũng mong có một người bạn thành thật để chia sẻ vui buồn... cũng như tôi. Tôi “chăm” ngay người đẹp có cái tên đẹp đẽ này.

Tôi vào phòng, khóa cửa, tránh sự quấy phá từ thằng cháu nội. Tôi viết thư cho người đẹp mới quen. Vì muốn trải tâm tư qua trang giấy, tìm lại chút dư âm của thời trước bục giảng đại học. Tuy già nhưng chúng tôi cũng biết lãng mạn chứ bộ! Tình yêu không phân biệt tuổi tác nên ở bất cứ lứa tuổi nào cũng nôn nao, rạo rức như nhau.

Chúng tôi thỏa thuận không phone mà chỉ thư cho nhau. Hệ thống bưu điện ở Hoa Kỳ làm cho cả hai chúng tôi rất hài lòng. Mỗi xế chiều chúng tôi được thư nhau. Thư đi thư lại chừng hơn tháng, tình cảm biểu hiện, rõ nét qua từng cánh thư. Chúng tôi gửi ảnh cho nhau. Khi gửi tấm ảnh đến “cô Cử” gần bốn mươi năm về trước, tôi cẩn thận chọn một tấm ảnh vừa ý nhất, “bô trai” nhất rồi cặm cụi viết vào đó, “Trao Lan Hương, người đem đến cho anh nguồn vui và hạnh phúc.”

Đổi lại, tôi cũng nhận được tấm ảnh của người thương. Trong ảnh, dưới lăng kính lúp, tôi thấy người phụ nữ xinh đẹp, tuổi trên dưới năm mươi, mặc thời trang, mái tóc dài chảy xuống ngập bờ lưng, kiểu tóc gợi nhớ giảng đường đại học xa xưa. Trong ảnh, người đẹp đứng trên lan can nhà.

Tôi rất thích thú vì ước vọng của mình đã đạt thành. Tôi viết thư cho nàng, hẹn ngày gặp mặt. Hôm sau, tôi nhận được hồi đáp. Nàng viết:

“Anh của em,

Không gì vui sướng bằng khi nhận được thư anh. Hương mong anh từng giờ đó! Anh biết không anh?

Đã lâu lắm rồi trên ba chục năm nay, Hương chưa bao giờ biết mong đợi ai mà bây giờ Hương đang mong chờ anh, chứng tỏ tình Hương đối với anh như thế nào. Anh ơi, Hương hồi hộp quá..!

Theo ý anh, Hương quyết định chọn ngày... chúng mình gặp nhau. Hương sẽ dành trọn vẹn ngày ấy bên anh.

Nhớ anh nhé, giờ ấy, ngày ấy nha anh!

Đêm về anh ngủ, mộng nhớ em nha!

Hôn nhiều,

Lan Hương của anh.”

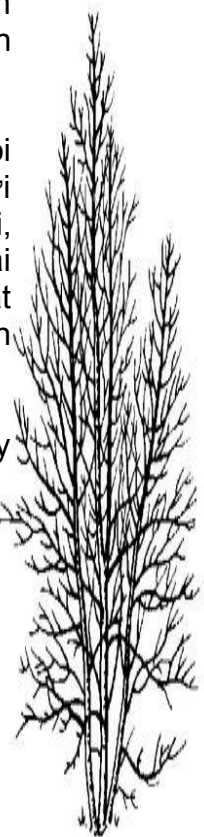
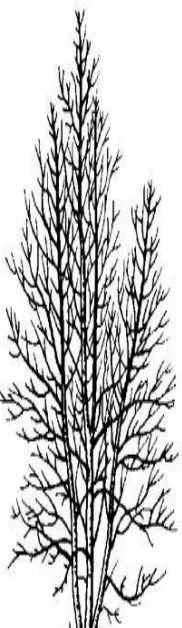
Đọc thư xong, tôi thấy lòng rộn ràng khôn tả. Nói ra sợ lũ trẻ chúng cười, chẳng hiểu sao lòng tôi lúc bấy giờ rạo rực y chang như hồi mới biết yêu lần đầu. Tôi chợt nhớ đến lời của bà Ngoại tôi, và tôi thầm phục chính mình đã không hỏi Ngoại: “Già rồi, còn “làm ăn” gì được mà bày đặt yêu đương!”

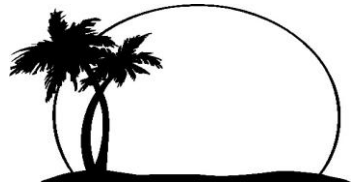
Tôi ngắm gương, tóc hơi dài, tôi đi cắt ngay. Chỉ còn khoảng mười tám tiếng đồng hồ nữa là chúng tôi gặp nhau. Tôi chọn sẵn bộ veston đẹp nhất, chiếc cà vạt xinh nhất, tìm quanh không biết cái kẹp cà vạt biến đâu rồi. Tôi phóng xe ra tiệm, nhân tiện đi rửa luôn chiếc xe.

Sáng hôm sau, tôi dậy thật sớm. Trước gương, những sợi râu lún phún trên cằm bị tôi tận tình cạo nhẵn nhụi, cạo đi cạo lại nhiều lần, cạo đến nổi da mặt nghe ran rát mới thôi. Tôi lấy hàm răng giả ra, sấm soi, lau chùi lần nữa, gắn vào hàm, mỉm miệng cười, hàm răng đều đặn trắng bóng nhô ra. Tôi hài lòng về nó. Xịt lên đầu chút keo, tôi chải đi, chải lại những sợi tóc hiếm hoi, cố tình che dấu mái đầu hói của mình, nhưng tôi thất vọng. Thôi kệ, trời sinh sao chịu vậy! Tôi tự an ủi, “dầu sao tướng tá của mình vẫn còn có lý với đời”.

Tôi định bước ra cửa, thằng Út đang ngồi vừa xem TV vừa uống cà phê sáng. Nó thấy tôi ăn mặc tươm tất, dáng điệu lãng xảng, bèn cười hỏi:

- Hôm nay ba đi gặp Mommi hả ba?

Tôi làm giọng nghiêm khắc:

- Chuyện của ba, con đừng có xen vào.

Vậy mà nó còn cười tiếp:

- Con có dám nói gì đâu! Thấy Ba vui, con chúc mừng Ba mà! Ba cho con gửi lời chào Mommi nha Ba!

Rồi nó ôm con nó vào lòng nói nựng:

- Con ngoan! Bữa nay ông Nội đi coi mắt vợ, ít lâu nữa ông rước bà Nội về cho con. Hôm nay, con hồng được vào phòng lục lạo thư từ của bà Nội nha! Nói xong nó nhìn tôi cười, đứng lên dang rộng hai tay hát:

“Tình yêu, ôi tình yêu,
Tình yêu làm cho lòng ta xôn xao,
Làm cho lòng ta nôn nao,
Làm cho giờ đây ta chao đảo
Vì đêm qua ta không ngủ
Ta cảm ơn tình yêu...ê...ê...u!”

Tôi không biết nó “sáng tác” lời ca quỷ quái đó hồi nào. Nhưng qua lời nó “dặn dò” đưa cháu nội, tôi biết chắc một điều là nó đã lén đọc thư Lan Hương gửi cho tôi. Đúng là “thằng con chết bầm”!

Mới đặt tay vào nắm cửa, tôi lại nghe con dâu nói với chồng nó:

- Anh kỳ quá, cứ “phá” Ba hoài. Mình nên thông cảm tuổi già cô đơn của Ba chứ anh!

Quay nhìn tôi, nó tiếp:

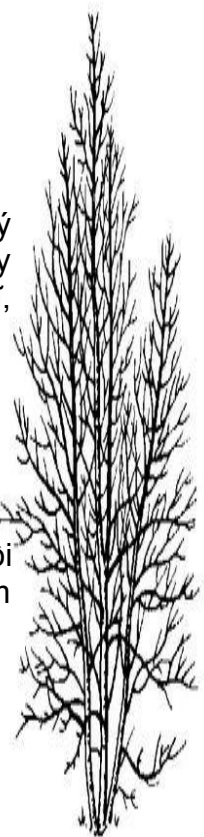
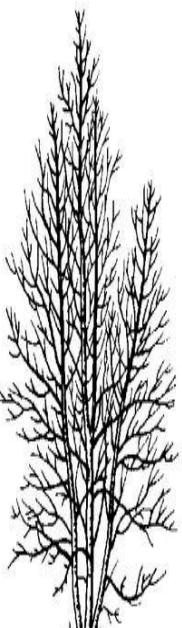
- Con chúc ba đi chơi vui về. Ba lái xe cẩn thận nha Ba!

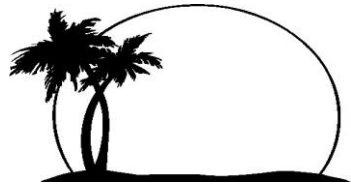
Đúng là con dâu của tôi hiếu thảo, khôn ngoan ra phết. Nó biết nói những lời làm vừa ý “ông già chồng”. Tôi bước ra ngoài, kéo cửa ập lại. “Hồng dè, con vợ thằng Út coi vậy mà biết điều. Đúng là khi chọn cưới nó cho thằng nhỏ, mình đã không lầm.” Tôi nghĩ, lòng cảm thấy vui vui.

Trời Đông năm nay thật lạnh, lạnh dai dẳng, lạnh lạ lùng.

Lòng tôi thì khác, ấm áp làm sao!

Tôi lên xe nổ máy. Chỉ gần ba mươi phút nữa, nó – chiếc xe, sẽ có người đẹp ngồi chiếc ghế bên cạnh “lão tài xế”. Trên đường tôi huýt sáo một bản nhạc tình, lòng cảm

thấy khoan khoái vô cùng. Tôi phóng xe với tốc độ mà mỗi khi có việc hai tía con cùng đi, ngồi bên cạnh thằng Út, tôi thường nhắc nhở nó, “Con chạy vừa thôi, đâu cần chạy nhanh như vậy!”

Xe vào Exit chỉ dẫn, tôi lấy tờ giấy hướng dẫn lộ trình thủ sẵn trong túi ra xem, bất ngờ tay lái chao đảo, chiếc xe hơi lệch trên đường. Tôi nhắm đọc, “... quẹo trái, đến đường A, quẹo phải, gặp đường..... Đây rồi, số Z đúng rồi...”

Xuống xe, cẩn thận như chàng trai đi làm về trước khi vào cổng nhà nhạc gia, tôi vuốt ve áo quần cho thẳng thớm, giữ thái độ bình thản, sửa tư thế, “đường bộ” đi vào.

Ngôi nhà thật sang trọng, theo lời dặn của người đẹp, không cần bấm chuông, tôi gõ nhẹ vào cửa. Chỉ tiếng gõ đầu, cánh cửa mở ra. Nàng chờ sẵn.

Trước mắt tôi, người đàn bà khoảng sáu chục, vóc người mảnh khảnh, làm da trắng ngần, mặc đầm dài, trang điểm nhẹ, nét quý phái biểu hiện trên gương mặt mà nét thanh tú ngày nào còn phờng phất đâu đây. Chiếc mũi thon, thẳng, kín đáo trên gương mặt trái soan đầy đặn, sáng sủa, trí thức dưới chiếc kính lão đặc tiền.

Tôi hỏi:

- Chào bà. Thưa bà tôi muốn gặp Lan Hương.

Người đàn bà nói:

- Xin chào ông, xin lỗi, ông là...

Tôi tiếp lời:

- Tôi là Tân, Nguyễn Đại Tân.

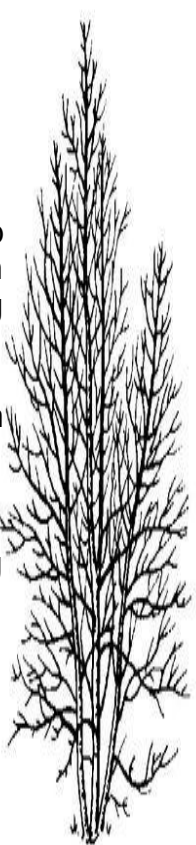
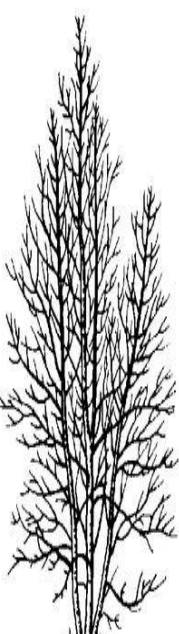
Người đàn bà cười khoe hàm răng trắng, đều như hạt bắp:

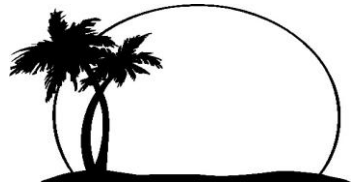
- Hân hạnh được gặp anh. Em là Lan Hương.

Tôi hơi giật mình, thoáng chút ngỡ ngàng. “Bà cụ” trước mặt tôi phờng phất nét đẹp người trong ảnh mà Lan Hương đã gửi tôi, nhưng thể chất già hơn nhiều. Còn tấm ảnh cho thấy “người đẹp của tôi” chỉ khoảng trên dưới năm ba. Ai ngờ... Có lẽ Lan Hương nhận ra ý tôi, nàng cười nói:

- Tấm hình em gửi đến anh, chụp hồi em năm mươi hai tuổi, gần mười năm nay em không có chụp hình. Xin lỗi anh!

Đúng là nàng đã dối. Nhưng tôi chẳng dối nàng là gì! Khi gửi ảnh nàng tôi cũng lựa, chọn tấm ảnh “bồ nhất” chụp hơn mười năm trước. “Đúng là vỏ quýt dày gặp móng tay... sứt”. Mà hồng sao, nàng của mình rất đẹp lão. Tôi nghĩ.

Chúng tôi cùng ngồi xuống. Trong khi tôi còn phân tâm, Lan Hương cất tiếng. Giọng nàng êm như lời vãn trên những cánh thư gửi đến tôi. Nàng khéo léo:

- Em có cảm tưởng, dường như anh già dặn hơn tám hình em có được.

Tôi không biết nàng nói thật hay là để trách khéo tôi, “anh cũng như em thôi, vậy mà còn trách người ta.” May thay! nàng đã giúp tôi trả lời:

- Sáu lăm tuổi mà trông anh còn trẻ, khỏe mạnh như trên năm mươi. Em rất mừng!

Tôi tiếp lời người đẹp:

- Em rất đẹp và quý phái. Được em chấp nhận anh làm người bạn đời, anh rất vui mừng!

Lan Hương khoe vành môi không son bóng mọng trong nụ cười duyên dáng:

- Cảm ơn anh! Mời anh dùng nước.

Tôi đứng lên, đến bên nàng. Lan Hương cũng đứng lên. Tôi nắm tay nàng rồi bắt thân ôm trọn thân hình thon gọn ấy vào lòng. Nàng áp đầu vào vai tôi, lim dim đôi mắt đón nhận tình yêu như thuở xuân thời. Tôi tìm môi nàng, Lan Hương đáp nhận. Bốn cánh môi gặp nhau, quấn quýt.

Hai hàm răng giả mới gắn mấy ngày chưa quen, tôi cảm thấy khó chịu. Ngoảnh qua, tôi vội gỡ nó cho vào túi quần, lại tiếp tục đường môi. Toàn thân Lan Hương mềm nhũn, run bần bật, chẳng khác gì người tình đầu của tôi hơn bốn mươi năm trước.

Tôi vuốt tóc nàng, Lan Hương đưa tay giữ chặt, nói trong hơi thở thều thào:

- Đừng anh ! Em xuống tóc (cạo đầu) cầu nguyện Trời Phật ban cho em được gặp anh là người mà em nghĩ rằng, anh đến với em bằng tất cả lòng thành thật. Và chúng ta sẽ đi nhau đi hết quãng đời còn lại. Đừng buồn em ghen anh!

Tôi chết lịm vì những lời ngọt ngào ấy, nhưng tôi không buồn vì mái đầu trọc của nàng, ngược lại tôi xúc động, lòng cảm thấy rưng rưng đón nhận mỗi chân tình của người “lão bà” đáng yêu đáng quý này./-

Thái Quốc Mưu

